

МОЯТ СПОМЕН ЗА ХРИСТО СМИРНЕНСКИ.

* Сингикария 80m
Имаше някога на улица "кирил и Методи" в София един клуб - клубът на тесните социалисти. Той винаги беше препълнен. Оживлението биваше особено голямо надвечер, когато работници и чиновници напускаха работата си. Всички се отбиваха там, преди да се приберем в къщи.

Христо Смирненски беше издал своята първа стихосбирка. Заглавната корица беше бял лист, а отгоре с виненочервени букви имаше надпис: "да бъде ден!".

Аз бях си взел един екземпляр, носех го прегънат на две в джоба на палтото си и често го препрочитах.

Една привечер, след работа, се обих в клуба. Около чешмата в двора група майстори, зидари, дърводелци с чанти с инструменти, изцапани и прашни, разговаряха и се канеха да си разотиват. По говора им личеше, че са македонци. Като минавах край тях, единият посочи към клуба и каза: - Те го бре, те го нашиот Итко, он написал книга, ама вече се казва Смирненски...

- Аз веднага влязох в салона, приближих се до Смирненски и, като държах сбирката му в ръка, колебливо му казах:

- Другарю Смирненски, имам към тебе една голяма молба. ... Той ме прекъсна засмян с думите: - Големи молби, другарю, се отправят към големи хора, а аз не съм такъв.

- Да, да - мънках аз. - Но все пак ето, моля подпишете се на тая ваша сбирка за спомен.

- А, такъва ли е молбата, ви, значи автограф, а?

- Да - отговорих аз и зарадван поднесох книгата.

№ Другарю, аз автографите много не обичам, но като настоявате. ... взе книгата от ръцете ми и смеейки се сложи своя подпис с кратък насърчителен автограф. Това много ме зарадва...

- Е, сега ще те топли ли? - каза той, като ми подаваше обратно книгата, все така засмян и закачлив.

- Коезапитах аз.

- Под пиcтът, другарю.

Отговорих му уверително и се разделихме приятелски.

След няколко дни се видяхме в клуба и той пак отпрази същия въпрос пак му отговорих: "да, топли ми".... и двамата се засмяхме с глас. Другари ни запитаха:

- Вие, какви пароли си разменят?

Аз се отстраних, но чух, че той им разказа накратко от къде произлизат "паролите".

Минаха години, при един обиск у дома, полицейски агенти у дома/ задигнаха от масата ми вестници, писма, книги и списания. Заедно с тях изчезна завинаги и стихосбирката на Смирненски.

по и днес, 28 години след неговата смърт, този незабравим спомен от нашата младост, ме огрява и стопля.

Георги Сапунджиев, библиотекар при
Народната библиотека - град Сталин.